Temps Pasqual - Ascensió del Senyor

Per FrancescR el dl., 18/05/2020 - 00:00

Ac 1,1-11
Ef 1,17-23
Mt 28,16-20

Una festa que ens costa col·locar en el marc de la nostra fe, situar-la en el temps i en l'espai, que són les dues coordenades on nosaltres ens movem millor, aquí, a la nostra terra. I, com que ens costa situar-nos, tenim el perill de quedar-nos com embadalits, dubtosos, desconnectats...

1. Una unitat que cal assumir

I és que la Resurrecció de Jesús, la seva Ascensió i la vinguda de l'Esperit Sant no es poden separar, formen una unitat en la figura de Jesús, aquest Jesús que, per una banda es va passejar pel nostre món, va parlar, va guarir, va estimar, va escollir uns amics i va ser condemnat i executat en una creu. Però que un cop ha entrat en la dimensió de Déu, com és la Resurrecció, ja és una "altra cosa". No té massa sentit parlar de "al cap de tres dies, al cap de vuit dies, al cap de quaranta dies o cinquanta." Això és el nostre temps, això és el nostre calendari; no és el "temps de Déu..."

2. "Aneu a la muntanya de Galilea"

I encara una nova concreció: aquesta Galilea, lloc emblemàtic de la missió apostòlica, la Galilea dels pagans, dels nous creients, dels qui necessiten ser evangelitzats. És el lloc on continuar la missió. I, per tant, no us quedeu embadalits, nostàlgics, paralitzats. A ells, a nosaltres, ens queda la tasca d'ensenyar-los a guardar tot allò que ell els ha ensenyat. I això no és un pur adoctrinament, una nova llei. És contagiar UNA NOVA VIDA, una forma de ser, de pensar i actuar. O com deia algú: "Fer que la terra sigui una mica de cel." I serà l'Esperit de Jesús, l'Esperit de Déu, el qui els donarà la força i l'empenta per "fer el Regne de Déu". I quan hi entra l'Esperit de Déu, queden esbotzats el límits del país dels Jueus; ara els límits són "els sense límits". I això, des de dalt, des de les altures, es contempla millor...

3. El cel: una promesa

Sempre que pensem el cel, potser fascinats per aquestes postes de sol de colors inigualables, o per les estrelles i galàxies de nits infinites, pensem en el com, a on, què. I també desenfoquem la visió d'això que en diem el cel. I que, per damunt de tot, és la visió que Déu té del nostre destí final: participar de la seva plenitud. Per això vull remetre'm a la pregària final de l'Eucaristia d'avui i que diu així: "mentre som a la terra ens permeteu d'abastar les coses del cel..." I encara hi afegeix: "que la nostra fe tendeixi cap allà on és amb Vós un que és home com nosaltres." Amén, que vol dir: Sí!

ETIQUETES
TEMPS CEL VIDA NOVA